

15 Ιανουαρίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΙΑΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητής,

v.

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
(ΑΡ. 1),

Καθ' ου η αίτηση.

*(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 841/90, 865/90,
879/90, 970/90, 1040/90, 1041/90 και 1057/90)*

*Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Προσβολή περισσότερων πράξεων
— Δύο αποφάσεις με το ίδιο δικόγραφο — Το αντικείμενο της προ-
σφυγής περιορίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις στην πρώτη κατά σει-
ρά τιθέμενη προς αναθεώρηση απόφαση.*

5

*Αστυνομική Δύναμη — Αξιολόγηση — Άρθρο 13Α (5) και (6) του Πε-
ρί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285 — Μια φορά το χρόνο αξιολόγη-
ση και συστάσεις — Σκοπός του νομοθέτη και συνέπειες στην κρι-
θείσα περίπτωση.*

10

*Αστυνομική Δύναμη — Αξιολόγηση Αστυνομικών — “Διοικητικά
προσόντα, νοημοσύνη, κρίση και ευθυκρισία” ως κριτήρια αξιολο-
γήσεως — Προσθήκη των στοιχείων αυτών δεν έχει δυσμενείς επι-
πτώσεις στη νομική υπόσταση των εντύπων αξιολόγησης.*

15

*Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Αποτέλεσμα — Ακυ-
ρωτικές αποφάσεις ενεργούν erga omnes σε αντίθεση με την in
personam ενέργεια των επικυρωτικών αποφάσεων — Πειστικός χα-
ρακτήρας ακυρωτικής απόφασης ομοιόβαθμου δικαστηρίου στην
κριθείσα περίπτωση — Μη απόκλιση κατα τη νέα κρίση και όμοιο
ακυρωτικό αποτέλεσμα στην εκδικασθείσα υπόθεση.*

20

Με τις επτά συναφείς προσφυγές προσβλήθηκε η προαγωγή των
ενδιαφερομένων μερών στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου. Σε δύο

από τις προσφυγές ανέκλυψε ζήτημα μη επιτρεπτής συνένωσης περισσότερων της μιάς προσβαλλομένων πράξεων. Εξετάστηκε, σε κρίσιμο στάδιο, από το Δικαστήριο θέμα δεδικασμένου ως εκ της παντότητας σημείων της παρούσας με άλλη περατωμένη ακυρωτική δίκη.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

- 10 1. Οι δύο αποφάσεις δεν μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσβολής με το ίδιο ένδικο μέσο (προσφυγή), νοουμένου ότι σύμφωνα με τις σχετικές αρχές του δικονομικού δικαίου δεν είναι παραδεκτή η προσβολή με την ίδια προσφυγή περισσότερων της μιας εκτελεστές διοικητικής πράξης.
- 15 2. Όπου συνενώνονται προς αναθεώρηση περισσότερες της μίας αποφάσεις, το αντικείμενο της προσφυγής περιορίζεται στην πρώτη κατά σειρά τιθέμενη προς αναθεώρηση απόφαση. Υπό το φως των ανωτέρω, το δεύτερο αντικείμενο των προσφυγών 841/90 και 970/90 καταπίπτει και το αντικείμενο και των προσφυγών αυτών περιορίζεται στην αναθεώρηση της απόφασης του Αρχηγού για την πλήρωση των τεσσάρων κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου.
- 20 3. Η διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε για την πλήρωση των τεσσάρων θέσεων εντάσσεται στα πλαίσια των διατάξεων του Άρθρου 13Α (5) και (6), του Περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, από τις συνδυασμένες πρόνοιες των οποίων προκύπτει ότι η αξιολόγηση για σκοπούς προαγωγής στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου διενεργείται μια φορά το χρόνο από το Συμβούλιο Κρίσεως και ότι οι συστάσεις του ισχύουν για όλη τη διάρκεια του επόμενου έτους. Συμπληρωματικές προαγωγές, όπως στην προκείμενη περίπτωση, διενεργούνται βάσει του καταλόγου των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως. Εμφανής σκοπός του νομοθέτη είναι η καθιέρωση συστήματος ετήσιας αξιολόγησης για προαγωγή ενόψει του καθολικού και επίπονου έργου αξιολόγησης μελών της Δύναμης που υπηρετούν σε διαφορετικές πόλεις και τμήματα της Αστυνομίας και του σχετικά μικρού διαστήματος το οποίο εξ αντικειμένου μπορεί να διαρρέυσει μεταξύ του καταρτισμού του πίνακα των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως και της διενέργειας συμπληρωματικών προαγωγών εντός του έτους. Συνεπώς, δε διαπιστώνεται οτιδήποτε μεμπτό στην πλήρωση των τεσσάρων κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου βάσει του καταλόγου των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως.

3. Στην *Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3077, ο Δικαστής Νικήτας έκρινε ότι τα κρίσιμα πρόσθετα στοιχεία αξιολόγησης που τέθηκαν στο έντυπο αξιολόγησης συνιστούν παράγοντες “... που είναι άρρηκτα συνυφασμένοι με τη δυνατότητα διαπίστωσης από το αρμόδιο όργανο των άλλων νομοθετημένων κριτηρίων” και για το λόγο αυτό η προσθήκη τους δεν είχε δυσμενείς επιπτώσεις στη νομική υπόσταση των εντύπων αξιολόγησης. Η άποψη αυτή υιοθετείται. 5
4. Είναι θεμελιωμένο ότι ακυρωτικές αποφάσεις Διοικητικού Δικαστηρίου επενεργούν *erga omnes*. Αντίθετα, δικαστικές αποφάσεις επικυρωτικές διοικητικών αποφάσεων επενεργούν *in personam* (δεσμεύουν μόνο τους διαδίκους). 10
- Το Δικαστήριο δε θα επεκταθεί στη διερεύνηση, ως θέμα δεδικασμένου των συνεπειών της απόφασης *Αντωνίου*, δεδομένου ότι για παρόμοιους λόγους κρίνεται και στην προκείμενη περίπτωση, ότι οι συστάσεις του Συμβουλίου Κρίσεως είναι τρωτές. Παρόλο που η απόφαση στην *Αντωνίου* συνιστά απόφαση ομοβάθμιου δικαστηρίου και για το λόγο αυτό ενέχει μόνο πειστικό και όχι δεσμευτικό χαρακτήρα δε διαπιστώνεται κανένας λόγος που να δικαιολογεί απόκλιση από την απόφαση εκείνη, αναφορικά με την κρίση της διαδικασίας και υπόστασης των συστάσεων του Συμβουλίου Κρίσεως. Οι τρωτές συστάσεις του Συμβουλίου Κρίσεως αποτέλεσαν και στην προκείμενη περίπτωση το θεμέλιο για την επιλογή του Αρχηγού της Αστυνομίας. Ως αποτέλεσμα της πτώσης του βάθρου της επίδικης απόφασης, εκθεμελιώνεται και η απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας η οποία στήριζεται σ’ αυτό. 15
20
25
30
- Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Georgiou v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 400, 35
- Λόρδος και Αναστασιάδης Λτδ. ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως Αμαθύντος* (1990) 3 Α.Α.Δ. 535,
- Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3077, 40
- Αντωνίου κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4520,
- Kyriakou and Others v. Minister of Interior* (1988) 3 C.L.R. 643,

Chinas v. Minister of Finance and Another (1988) 3 C.L.R. 241,

Frangos and Others v. Republic (1982) 3 C.L.R. 53.

5 **Προσφυγές.**

10 Προσφυγές οι οποίες προσβάλλουν την απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας ημερομηνίας 11/9/90 βάσει της οποίας προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου αντί των αιτητών.

Αρ. Γεωργίου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 841/90.

15 *Π. Σαρρής, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 865/90.*

Α. Παπαχαραλάμπους, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 879/90.

Α.Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 970/90.

20 *Κ. Κούσιος, για τον Αιτητή στις Υποθέσεις Αρ. 1040/90 & 1041/90.*

Π. Παπαγεωργίου, για τον Αιτητή στην 1057/90.

25 *Μ. Ευαγγέλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου η αίτηση.*

Α. Μάγος, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος Στ. Χαραλάμπους.

30 *Ε. Ευσταθίου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος Η. Ηλία.*

Cur. adv. vult.

35 ΠΙΚΗΣ, Δ.: Οι επτά συνεκδικαζόμενες προσφυγές έχουν κοινό αντικείμενο, την αναθεώρηση της απόφασης του Αρχηγού της Αστυνομίας της 11/9/90 βάσει της οποίας προάχθησαν τα τέσσερα ενδιαφερόμενα μέρη, Η. Ηλία, Ν. Κωνσταντίνου, Γ. Παναγιώτου και Α. Παπά, στη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου. Η εκκλούμενη απόφαση έτυχε της έγκρισης του Υπουργού των Εσωτερικών και κοινοποιήθηκε με γνωστοποίηση στις Εβδομαδιαίες Διαταγές της
40 Αστυνομίας της 17/9/90.

Σε δύο από τις προσφυγές, στην 841/90 και 970/90, προσβάλλεται και δεύτερη απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας η οποία

αφορά στην προαγωγή στη θέση του Αναπληρωτή Ανώτερου Υπα-
 στυνόμου, του Στ. Χαραλάμπους. Παρά τη δημοσίευση και των δυο
 αποφάσεων στο ίδιο τεύχος των Εβδομαδιαίων Διαταγών και τον
 κοινό σκοπό ενίσχυσης των λειτουργικών αναγκών της Αστυνο-
 μίας στο επίπεδο του Ανώτερου Υπαστυνόμου οι δύο αποφάσεις 5
 διακρίνονται από το διαφορετικό βάθος στο οποίο στηρίζονται και
 τα νομικά και πραγματικά περιστατικά που τις στοιχειοθετούν. Η
 πρώτη απόφαση λήφθηκε βάσει των διατάξεων των Εδαφίων 5 και
 6 του Άρθρου 13Α του Κεφ. 285 (Βλ. επίσης Ν. 69/87), και σύμφω-
 να με τις συστάσεις του Συμβουλίου Κρίσεως που υποβλήθηκαν σε 10
 προγενέστερο στάδιο του 1990, στις 19/3/90. Ο ίδιος πίνακας στοι-
 χειοθέτησε και το πεδίο επιλογής μεταξύ των Αξιωματικών της
 Αστυνομίας που είχαν τα προσόντα για την πλήρωση τριανταπέντε
 κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου στις 24/5/90. Τα τέσσερα εν-
 διαφερόμενα μέρη ήσαν μεταξύ των εβδομήντα συστηθέντων από το 15
 Συμβούλιο Κρίσεως και μη προαχθέντων με την απόφαση της
 24/5/90. Η επιλογή για τη λήψη της επίδικης απόφασης περιορίστη-
 κε μεταξύ των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως όπως προ-
 βλέπεται από τα Εδάφια 5 και 6 του Άρθρου 13Α του Κεφ. 285.
 Αντίθετα, ο αναπληρωματικός διορισμός διενεργήθηκε βάσει του 20
 Κ. 14 των περί Αστυνομίας (Γενικών) Κανονισμών του 1989,
 Κ.Δ.Π. 51/89 και είχε ως αντικείμενο την πλήρωση προσωρινών κε-
 νών στη λειτουργία της Αστυνομικής Δύναμης. Η επιλογή έγινε έξω
 από τα πλαίσια του καταρτισθέντος από το Συμβούλιο Κρίσεως πί-
 νακα υποψηφίων για προαγωγή στη θέση του Ανώτερου Υπαστυ- 25
 νόμου και ανεξάρτητα από το περιεχόμενο του. Πρόκειται για δυο
 ξεχωριστές και αυτοτελείς αποφάσεις που δεν επιδέχονται συγ-
 χρωτισμό. Η διαπίστωση αυτή μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι
 δυο αποφάσεις δεν μπορεί να αποτελέσουν το αντικείμενο προσβο-
 λής με το ίδιο ένδικο μέσο (προσφυγή), νοουμένου ότι σύμφωνα με 30
 τις σχετικές αρχές του δικονομικού δικαίου δεν είναι παραδεκτή η
 προσβολή με την ίδια προσφυγή περισσότερων της μιας εκτελεστής
 διοικητικής πράξης. (Βλ. *Georghiou v. Republic* (1987) 3 C.L.R.
 400, *Λόρδος & Αναστασιάδης Ατδ. ν. Συμβουλίου Βελτιώσεως*
Αμαθούνας (1990) 3 Α.Α.Δ. 535.) 35

Όπου συνενώνονται προς αναθεώρηση περισσότερες της
 μιας αποφάσεις, το αντικείμενο της προσφυγής περιορίζεται
 στην πρώτη κατά σειρά τιθέμενη προς αναθεώρηση απόφαση.
 Υπό το φως των ανωτέρω, το δεύτερο αντικείμενο των προσφυ- 40
 γών 841/90 και 970/90 καταπίπτει και το αντικείμενο και των
 προσφυγών αυτών περιορίζεται στην αναθεώρηση της απόφα-
 σης του Αρχηγού για την πλήρωση των τεσσάρων κενών θέσεων
 Ανώτερου Υπαστυνόμου.

5 Μεταξύ των λόγων που προβάλλονται για την ακύρωση της
 επίδικης απόφασης είναι και η διενέργεια των προαγωγών με βά-
 ση τα δεδομένα προγενέστερης περιόδου χωρίς οποιαδήποτε επα-
 ναξιολόγηση των υποψηφίων. Η διαδικασία η οποία ακολουθήθη-
 10 κε για την πλήρωση των τεσσάρων θέσεων εντάσσεται, όπως έχου-
 με αναφέρει, στα πλαίσια των διατάξεων του Άρθρου 13Α (5) και
 (6), από τις συνδυασμένες πρόνοιες των οποίων προκύπτει ότι η
 αξιολόγηση για σκοπούς προαγωγής στη θέση Ανώτερου Υπαστυ-
 10 νόμου διενεργείται μια φορά το χρόνο από το Συμβούλιο Κρίσε-
 ως και ότι οι συστάσεις του ισχύουν για όλη τη διάρκεια του επό-
 μενου έτους. Συμπληρωματικές προαγωγές, όπως στην προκείμε-
 νη περίπτωση, διενεργούνται βάσει του καταλόγου των συστηθέ-
 ντων από το Συμβούλιο Κρίσεως. Εμφανής σκοπός του νομοθέτη
 15 είναι η καθιέρωση συστήματος ετήσιας αξιολόγησης για προαγω-
 γή ενόψει του καθολικού και επίτονου έργου αξιολόγησης μελών
 της Δύναμης που υπηρετούν σε διαφορετικές πόλεις και τμήματα
 της Αστυνομίας και του σχετικά μικρού διαστήματος το οποίο εξ
 αντικειμένου μπορεί να διαρρεύσει μεταξύ του καταρτισμού του
 20 πίνακα των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως και της διε-
 νέργειας συμπληρωματικών προαγωγών εντός του έτους. Συνε-
 πώς, δε διαπιστώνεται οτιδήποτε μεμπτό στην πλήρωση των τεσ-
 σάρων κενών θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου βάσει του καταλό-
 γου των συστηθέντων από το Συμβούλιο Κρίσεως.

25 Άλλος λόγος ο οποίος έχει προβληθεί για ακύρωση των προα-
 γωγών έγκειται στη συμπερίληψη στο έντυπο αξιολόγησης που
 υποβλήθηκε από την Επιτροπή Αξιολόγησης και των “διοικητι-
 κών προσόντων” και “νοημοσύνης, κρίσης και ευθυκρισίας” των
 υποψηφίων. Είναι η θέση των αιτητών ότι τα στοιχεία αυτά απο-
 30 τελούν εξωγενή παράγοντα κρίσεως των υποψηφίων, δεδομένου
 ότι δεν περιλαμβάνονται στα στοιχεία τα οποία απαριθμούνται
 στον Κ. 6(2) των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του
 1989 (Κ.Δ.Π. 52/89) για την αξιολόγηση των υποψηφίων. Στην
Κλεάνθους ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3077, ο Δικαστής Νι-
 35 κήτας έκρινε ότι τα προαναφερθέντα πρόσθετα στοιχεία που τέ-
 θηκαν στο έντυπο αξιολόγησης συνιστούν παράγοντες “... που εί-
 ναι άρρηκτα συνυφασμένοι με τη δυνατότητα διαπίστωσης από
 το αρμόδιο όργανο των άλλων νομοθετημένων κριτηρίων” και
 40 για το λόγο αυτό η προσθήκη τους δεν είχε δυσμενείς επιπτώσεις
 στη νομική υπόσταση των εντύπων αξιολόγησης. Με την άποψη
 αυτή συμφωνώ και την υιοθετώ.

Οι υπόλοιποι λόγοι που έχουν προβληθεί για την ακύρωση
 των επίδικων αποφάσεων σχετίζονται με την υπόσταση και ορθό-

τητα τω προκαταρκτικών πράξεων αξιολόγησης (Επιτροπή Αξιολόγησης) των μελών της Δύναμης και της διαδικασίας και συστάσεων του Συμβουλίου Κρίσεως. Εν πολλοίς οι λόγοι αυτοί είναι ταυτόσημοι με εκείνους που προβλήθηκαν και αποτέλεσαν το αντικείμενο δικαστικής εξέτασης στην *Αντωνίου και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4520. Στην *Αντωνίου* κρίθηκε ότι:-

5

(α) Η Επιτροπή Αξιολόγησης “διεκπεραίωσε το έργο της μέσα στο προσδιοριζόμενο από τους κανονισμούς πλαίσιο και άσκησε τα καθήκοντα της μέσα στα όρια της εξουσίας που της παρέχεται από το νόμο και τους κανονισμούς.” Ενώ αντίθετα κρίθηκε,

10

(β) Ότι η αξιολόγηση από το Συμβούλιο Κρίσεως “... έγινε μέσα σε εσφαλμένο πλαίσιο και βάσει εξωγενών στοιχείων που εκθεμελιώνει την αξιολόγηση από το Συμβούλιο”. Με τη διαπίστωση αυτή “καταπίπτει το ουσιωδέστερο στοιχείο στο οποίο στηρίχθηκε η απόφαση του Αρχηγού η οποία και πρέπει να ακυρωθεί”.

15

20

Δεν παρίσταται ανάγκη στην προκείμενη περίπτωση να διερευνηθώ κατά πόσο, ως θέμα δεδικασμένου (*res judicata*), η ακύρωση της προπαρασκευαστικής πράξης της υποβολής καταλόγου συστηθέντων για προαγωγή από το Συμβούλιο Κρίσεως προσιωνίζει και την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Είναι θεμελιωμένο ότι ακυρωτικές αποφάσεις διοικητικού δικαστηρίου επενεργούν *erga omnes*. (Βλ. *Kyriakou and Others v. The Minister of Interior* (1988) 3 C.L.R. 643, *Chinas v. The Minister of Finance and Another* (1988) 3 C.L.R. 241.) Αντίθετα, δικαστικές αποφάσεις επικυρωτικές διοικητικών αποφάσεων επενεργούν *in personam* (δεσμεύουν μόνο τους διαδίκους).

25

30

Δε θα επεκταθώ στη διερεύνηση ως θέμα δεδικασμένου των συνεπειών της απόφασης *Αντωνίου* (ανωτέρω), δεδομένου ότι για παρόμοιους λόγους κρίνω και στην προκείμενη περίπτωση ότι οι συστάσεις του Συμβουλίου Κρίσεως είναι τρωτές. Παρόλο που η απόφαση στην *Αντωνίου* συνιστά απόφαση ομοβάθμιου δικαστηρίου και για το λόγο αυτό ενέχει μόνο πειστικό και όχι δεσμευτικό χαρακτήρα (Βλ. *Frangos & Others v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 53), δε διαπιστώνω κανένα λόγο που να δικαιολογεί απόκλιση από την απόφαση εκείνη αναφορικά με την κρίση της διαδικασίας και υπόστασης των συστάσεων του Συμβουλίου Κρίσεως. Οι τρωτές συστάσεις του Συμβουλίου Κρίσεως αποτέλεσαν και στην προκείμενη περίπτωση το θεμέλιο για την επιλογή του Αρχηγού

35

40

της Αστυνομίας. Ως αποτέλεσμα της πώσης του βάρθρου της επίδικης απόφασης εκθεμελιώνεται και η απόφαση του Αρχηγού της Αστυνομίας η οποία στηρίζεται σ' αυτό.

5 Οι επίδικες αποφάσεις για το διορισμό των τεσσάρων ενδιαφερομένων μερών ακυρώνονται στην ολότητά τους βάσει του Άρθρου 146.4 (β) του Συντάγματος. Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

10

Οι προσφυγές επιτυχάνουν χωρίς διαταγή για έξοδα.